

2016

Коли чоловіки зі списами, шаблями та пістолями виструнчилися по обидва боки поля, щоб зійтися в битві під Конотопом влітку 1659 року, полковник звернувся до усіх, хто тримався його боку. Сьогодні вони поквитаються із загарбниками та зрадниками. На протилежному боці поля московський князь уважав так само, утім мав стурбоване лице і навіть стурбовані лікті, що їх безперестанку мацав та чухав, тримаючи в пам'яті головну задачу: не заграватися, й упевнено та швидко програти битву не більш як через шістнадцять хвилин.

Сонце сідало за пагорбами Гострої Могили, що далеченько від Конотопу, заливаючи поле напередодні битви багрянцем, коли чоловіки на конях і своїх двох понеслися назустріч одне одному, й усім їм від пострілів пістолів, падіння ядер і звичайного хлопчачого азарту позакладало

вуха. Та не встигло військо зійтися в прямому бою, коли на поле, прямісінько в центр битви, увірвалися десятки автівок (спершу чотири поліційні — електричні, вельми екологічні, кілька чорних бусів із заґратованими вікнами, а далі вже й не важливо які), розштовхуючи баґряненьку битви мигалками й сиренами, пересилуючи, долаючи галас битви, який не стихав, хоч усі коні й чоловіки на конях спинилися.

— Що за херня?

Звукорежисер вигулькнув з-за столу разом зі своїм кріслом на колесах, щоби озирнутися на помічника. Той все ще сидів у навушниках, жуючи пом'яту цигарку. Перекидаючи цигарку з одного кутика губ до іншого, помічник продовжував натискати кнопки, від чого ядра буцім падали. Він увійшов у такий гіпнотичний стан непередбаченого діджея Конотопської битви, що режисеру довелося пнути його кулаком у спину. Несподіванка виштовхала цигарку з рота помічника, та полетіла під стіл, і на льоту зачепила голе коліно, від чого помічник злісно зашипів.

Уже через кілька хвилин ціле військо, навіть два могутніх війська влітку 1659 року, оточила

поліція і спецпризначенці, принаймні точно добре екіпіровані персони, певне теж якісь спецслужби, направляючи зброю як на козаків, так і на московитів.

— Покласти зброю! — волав повносилий чоловік у чорній спецформі й балаклаві, яка тільки очі лишила йому на видноті.

Московити, які не сиділи на конях, і серед яких не знайшлося головних, поволі опускали пістолі, натомість підіймали руки. Десь так ця битва й мусила скінчитися, тож це не те щоби й виглядало аж вельми несподівано.

Натомість козацька сторона вагалася: дехто обережно складав зброю на землю, але більшість рішуче тримала все при собі, вичікуючи на рішення та команду полковника.

Полковник, людина істерична й вибухова, зіскочив з коня, переломив навіпіл палицю, на якій тримався прапор, і яку набісась йому тицьнув бунчужний, і з усієї сили жбурнув її на землю.

— Це погана прикмета, коли падає прапор, — промимрив бунчужний.

— Покласти зброю! — знову заволав чоловік у чорному, а що важливіше — з автоматом.

— Яку, мати його, зброю? — гаркнув у відповідь полковник, хапаючись за пістоль. Був, як вже згадували, чоловіком нервовим і непередбачуваним, утім спецслужби про це не знали.

Поліція, отже, має ордер, аби затримати щонайменше половину учасників двох військ. Мовляв, вони незаконно (а як іще) створили в містечку Глухів майстерню (гараж у приватному секторі передмістя), де виготовляли вогнепальну зброю. Їхній головний (нервовий полковник) створив інструкції та ескізи для виготовлення стрілецької зброї, шукав клієнтів по інтернетах і продавав готові зразки представникам криміналу з нелегальних копалень бурштину в Рівненській області. Поліції відомо, що нещодавно полковник та бунчужний передали бойовий мушкет XVII століття одному такому лисому й кремезному, а до них додали в подарунок ще три гладкоствольні та три пневматичні рушниці, кремінний пістоль моделі кінця XVIII століття, ТТ зразка 30-х років XX століття з набоями Флобера усілякого можливого калібру. Не без успіху ця злочинна група також підготувала підрив Верховної Ради та захоплення влади

шляхом будь-яким, який би вдався, бо «люди мають згадати, що в країні війна». Усі ці новоголошені злочинці, звісно, були ветеранами.

Вслухаючись у галас із поля, звукорежисер і собі позичив пом'яту цигарку у помічника, який все ще інколи тицяв кнопки, наповнюючи поле бою звуками того самого бою.

— Мужики, це муляж! Макети! Воно не стріляє, агов! Он сидить чувак, усі звуки з колонок. Макс, пожалуста, пульни пушку мужикам! — втрутився бунчужний. — Ми реконструктори, блядь! Піу-піу!

Поліціанти водномить познімали запобіжники й націлилися на умовного Макса, вирахувавши чоловіка за рукою бунчужного, заступника керівника майже терористичного угруповання. Бунчужний тоді, стоячи праворуч від полковника, рвучко витяг пістоля з-за пояса й направив його в груди полковнику.

— Чуваки, дивіться, це макет.

Бах! Поле вибухнуло одним гучним зойком, сотні глядачів буквально припинили дихати, перш ніж полегшено видихнути й здетонувати оплесками.

— Ніхрена собі перформанс...

Утішеної посмішки не з'явилося лише на лицях бунчужного та помічника режисера звуку, обидві руки якого саме були зайняті: одна підносила запальничку, друга затуляла вогник від невеликого вітру. Червона цівка на сорочці полковника взялася розливатися.

Так загинув батько Летиції Кур'яти, також відомої для окремих людей як Летиція Гуляй та Летиція Гуляй-Непогора. Принаймні це одна із тих історій, які Летиція розповідала своїм чоловікам про батька, що про нього ніхто достеменно не знав нічого, окрім того, що той був лісником та пічником, воював чи то на сході в АТО, чи то у великій війні, чи то у всіх разом узятих, у будь-якому випадку був живим сучасним ветераном, доки не зник, не виїхав, не емігрував на той світ чи навіть не перетворився на качку.

Кожен із чоловіків уважав, що знав Летицію вельми добре. Кожному з них вона збрехала про те, ким була, як і про те, ким і яким був її батько.

ДРУГА БРЕХНЯ ЛЕТИЦІЇ КУР'ЯТИ

